

Arrest

nr. 277 202 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 april 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) 1991 geboren in Erbil. U bent niet meer gelovig en van Koerdisch origine. U verliet uw dorp op 10 februari 2008 en reisde naar Turkije. U werd hier opgehaald door uw schoonbroer en reisde vervolgens verder naar Nederland aan boord van

een vrachtwagen. U kwam op 15 april 2008 aan in Nederland en diende er op 20 mei 2008 een verzoek om internationale bescherming in. U haalde in het kader van uw verzoek in Nederland aan dat Al Qaeda u probeerde te ronselen. Uw broer, S. N., zou door de overheid gearresteerd zijn omwille van verdenking van lidmaatschap bij Al Qaeda. Uw eerste verzoek werd geweigerd. U diende nog een aantal andere verzoeken in op basis van de veiligheidssituatie in Kirkuk, op basis van het oprukken van de Islamitische Staat en tot slot op basis van uw homoseksuele geaardheid. Al uw volgende verzoeken werden geweigerd door de Nederlandse asielinstanties.

U verliet Nederland op 6 juni 2019 en kwam naar België waar u op 14 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw aanvraag werd op basis van de Dublin regelgeving niet ontvankelijk verklaard.

U verliet België op 25 juli 2020 en reisde via Frankrijk naar Italië. U werd er gearresteerd en diende een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte het resultaat niet af en reisde terug naar België waar u op 10 augustus 2020 aankwam. U diende op 12 augustus 2020 een volgend verzoek in.

In het kader van uw verzoek haalt u aan dat u homoseksueel bent. Uw ouders zouden dit vermoed hebben en bedreigden u omwille van uw geaardheid. U ontkende dat u homoseksueel was en verliet twee maanden later het land.

Uw broer S. N. O. (o.v. (...), CG (...)) kreeg op 21 december 2009 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België.

Ter staving van uw verzoek legt u de verblijfstitel van uw broer, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs en uw origineel paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u in Nederland al sinds 2008 verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend hebt, die telkens afgewezen werden. U tekende systematisch beroep aan tegen deze beslissingen bij de beroepsinstanties. De beroepsinstanties bevestigden de argumentatie van de Nederlandse asielinstanties (Nederlands dossier deel 1). Aangezien de Nederlandse asielinstanties uw verzoek(en) reeds uitvoerig onderzocht hebben, stelt zich de vraag waarom de Belgische asielinstanties tot een andere appreciatie van de geloofwaardigheid en de ernst van uw asielmotieven zouden moeten komen.

Uw verklaringen opgetekend door de Nederlandse asielinstanties bevatten bovendien flagrante verschillen ten aanzien van uw verklaringen op het CGVS. Dergelijke vaststellingen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo verklaarde u in Nederland dat u uit Kirkuk afkomstig bent, terwijl u in België verklaarde van Erbil afkomstig te zijn (CGVS p.5, p.3). U legde in het kader van uw verzoek in België een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs en een origineel paspoort neer om aan te tonen dat u wel degelijk van Erbil afkomstig bent (CGVS p.12). U werd geconfronteerd met de verklaringen die de Nederlanders optekenden. U bevestigde dat u dit verklaarde in Nederland: men had u in Nederland immers aangeraden om niet de waarheid te vertellen aangaande uw woonplaats daar dit nefast zou zijn voor de appreciatie van uw verzoek (CGVS p.5). Uit uw Nederlands dossier blijkt dat er meermaals geargumenteed werd dat u geen documenten had ter staving van uw identiteit en afkomst, hetgeen een negatief licht wierp om de appreciatie van uw verzoek (Nederlands dossier deel 1). Het is merkwaardig dat u deze documenten dan niet neerlegde in het kader van uw verzoeken in Nederland. U heeft klaarblijkelijk doelbewust essentiële informatie achtergehouden voor het onderzoek naar uw nood aan internationale bescherming. Hoewel u meermaals de kans kreeg om deze documenten te overhandigen aan de Nederlandse asielinstanties, heeft u ze doelbewust achtergehouden. Op deze manier verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Verder moet worden gesteld dat u sinds uw komst naar Europa, dertien jaar geleden, tal van asielmotieven heeft opgeworpen, wat de ernst van de heden aangebrachte motieven danig relativeert. Zo verklaarde u in Nederland dat u problemen had met de familie van uw schoonzus omdat u samen met haar uit het land vertrokken was. Uw schoonzus zou onderweg vermist geraakt zijn en u zou door haar ouders hiervoor

verantwoordelijk geacht worden (Nederlands asiëldossier). In België verklaarde u dan weer dat u alleen vertrokken was (CGVS p.4). U zou het land verlaten hebben omwille van een conflict met uw familie gerelateerd aan uw homoseksuele geaardheid (CGVS p.5). Voorts liet u in Nederland optekenen dat uw broer vermoord was (CGVS p.5, Nederlands dossier deel 1). Uw broer geniet echter sinds 2009 internationale bescherming in België (CGVS p.4). U legde op meerdere punten bedrieglijke verklaringen af, hetgeen nefast is voor uw geloofwaardigheid. Deze elementen werden u allemaal ingefluisterd; het was allemaal verzonnen, zo zegt u (CGVS p.5). U heeft gedurende meer dan tien jaar verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend bij de Nederlands autoriteiten en uw asiëlmotieven werden na onderzoek meerdere malen als ongeloofwaardig geapprecieerd. Van een persoon die beroep doet op internationale bescherming kan er verwacht worden dat die zijn volle medewerking verleent in het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging. Dat u gedurende tien jaar de Nederlandse asiëlinstanties allerlei verzonnen verhalen voorgehouden heeft maar nu wel de waarheid zou vertellen, is zeer weinig aannemelijk.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België haalt u aan dat u homoseksueel bent en niet gelovig. Uw moeder zou op basis van uw gedrag in Irak een vermoeden gehad hebben dat u homoseksuele gevoelens had. Ze waarschuwde u dat de gevolgen desastreus zouden zijn wanneer uw vader en ooms hier achter zouden komen (CGVS p.7). Ook wat dit motief betreft bevatten uw verklaringen tegenstrijdigheden met uw verklaringen aangaande uw geaardheid in het kader van uw verzoek bij de Nederlandse asiëlinstanties, waar u dit element immers eveneens al heeft aangehaald (zie vijfde verzoek in Nederland - CGVS p.6, Nederlands asiëldossier). De Nederlandse asiëlinstanties achtten op 6 juni 2019 uw verklaringen aangaande uw homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig. U verklaarde in België dat u echt aangetrokken bent tot mannen en niet tot vrouwen. U bent daarom nog niet gehuwd en u wees huwelijksaanzoeken af van vrouwen, hetgeen uw geaardheid moet bevestigen, zo zegt u (CGVS p.9). Het CGVS kan evenwel ook om volgende redenen geen geloof hechten aan uw verklaringen. U stelde in België dat uw homoseksuele geaardheid de reden was waarom u Irak in 2008 verliet (CGVS p.7). U zou reeds op uw vijftiende ingezien hebben dat u homoseksueel was (CGVS p.6, p.7). Ten aanzien van de Nederlandse asiëlinstanties verklaarde u dan weer dat u pas na uw aankomst in Nederland, rond 2013, besepte dat u homoseksueel was (Nederlands dossier deel 2). U verklaarde in Nederland voorts dat u initieel op vrouwen viel. U had gedurende twee of drie maanden een relatie met een Turks meisje in 2009 en jullie deelden twee of drie keer het bed (Nederlands dossier deel 2). U verklaarde er voorts dat u ook wel op vrouwen viel: als er een knappe vrouw langs kwam en u kreeg de gelegenheid om er seksuele betrekkingen mee te onderhouden, zou u niet twifelen (Nederland dossier deel 2). In België ontkende u dan weer dat u in het verleden ooit relaties onderhield met vrouwen (CGVS p.6). U stelde dat u enkel aangetrokken bent tot mannen en niet tot vrouwen (CGVS p.6). U werd geconfronteerd met uw verklaringen inzake uw relaties en intenties aangaande vrouwen opgetekend door de Nederlandse asiëlinstanties. U reageerde dat u in Nederland dergelijke uitspraken gedaan had, maar dat ze verkeerd geïnterpreteerd werden (CGVS p.9, p.10). Het hoeft geen betoog dat het geen interpretatiefout betreft wanneer u in het ene land verklaarde dat u wel relaties onderhield met vrouwen en dit in het andere land ontkende. Ook op dit punt verschillen uw verklaringen in beide lidstaten op cruciale punten hetgeen uw geloofwaardigheid in ernstige mate nog verder ondergraaft.

Voorts kan u evenmin overtuigen inzake de relaties die u met mannen zou gehad hebben. U verklaarde in Nederland dat uw eerste seksuele relatie met een zekere Alan K. was. U kende hem van in het opvangcentrum en jullie zouden gedurende anderhalf jaar een relatie gehad hebben (Nederlands dossier deel 2). Merkwaardig genoeg noemde u deze jongen niet spontaan in het kader van uw verzoek in België. U haalde enkel een relatie aan met een zekere B. K., een Turkse jongen uit Eindhoven (CGVS p.6). U werd gevraagd of u ook nog met andere mannen relaties onderhield. U noemde een Nederlandse man, F. H., en een Poolse man met de naam R.. U was bovendien niet zeker van de familienamen van deze personen (CGVS p.6). Aangezien Alan toch de eerste man was met wie u een relatie zou hebben aangeknoopt, kan er aangenomen worden dat dit een aanzienlijke impact zou gehad hebben en u deze relatie spontaan zou vermelden in het kader van uw verzoek in België. Nadat u expliciet naar de man in kwestie gevraagd werd, bevestigde u dat u ook met hem een relatie had en dit van 2009 tot 2011 (CGVS p.9). Dat u niet spontaan melding maakte van deze relatie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw beweringen omtrent uw seksualiteit en problemen.

Meer nog, klaarblijkelijk heeft u op 12 juni 2013 een aanvraag ingediend voor de overgangsregeling 'regeling langdurig verblijvende kinderen'. Deze aanvraag werd op 23 juli 2013 afgewezen (dossier Nederland). Niet onbelangrijk om aan te stippen is dat u in het kader van deze aanvraag verklaarde dat u een duurzame relatie van vier jaar met een Nederlandse vrouw had (Nederlands dossier 2). U stelt heden aan dat u dit niet kan ontkennen of bevestigen; u kan zich niet meer herinneren dat u dergelijke verklaringen heeft afgelegd (Nederlands dossier 2). Dit alles is bijzonder merkwaardig.

Wat betreft uw vrees gelinkt aan het afzweren van uw geloof, kan er aangestipt worden dat u ook wat dit betreft geenszins kan overtuigen. Op basis van uw verklaringen afgelegd bij de Nederlandse asiinstanties blijkt dat u op het moment van vertrek niet goed wist hoe u moest bidden, en het vasten lukte ook niet goed. U beschouwde zichzelf als moslim maar u wist er eigenlijk niet erg veel van (Nederlands dossier deel 2). U was 17 jaar toen u Irak verliet. De vaststelling dat u op deze leeftijd niet in staat zou zijn geweest om te bidden, doet vermoeden dat u niet uit een conservatief milieu komt, zoals u laat doorschemeren (CGVS p.10, p.11). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging bestaat gerelateerd aan uw geloofsovertuiging. Bovendien heeft u de afgelopen dertien tot veertien jaar reeds verschillende asielmotieven aangehaald die telkens ongeloofwaardig bevonden moesten worden en blijkt u doelbewust de asiinstanties te hebben willen misleiden, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. Dat u werkelijk ongelovig bent en u hieraan gelieerde problemen zou dienen te vrezen, maakt u dan ook geenszins aannemelijk.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Koerdistan daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De verblijfstitel van uw broer heeft betrekking op het verzoek van uw broer en werpt geen ander licht op de door u aangehaalde motieven. Elk verzoek wordt immers individueel onderzocht. Het is dan ook niet zo dat u, omwille van het statuut van uw broer, ook aanspraak dient te maken op internationale bescherming. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort zijn documenten die mogelijks uw verklaringen aangaande uw nationaliteit en identiteit ondersteunen. Deze elementen wijzigen de appreciatie van uw asielmotieven echter niet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij deze acties te betreuren zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheids personeel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq.internalmobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wordt aangevoerd dat verschillende rapporten de erbarmelijke situatie aantonen voor holebi's in Irak. Verzoeker meent dat het dan ook duidelijk is dat hij een ernstig risico loopt op vervolging indien zijn seksuele geaardheid bekend zou raken in Irak. Hij stelt dat hij voortdurend zijn seksualiteit en levensstijl dient te verbergen.

2.2. Stukken

Op 25 juli 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021;
- EUAA - Iraq: Security situation van januari 2022;

- EASO COI Report Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen

voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers beschermingsverzoek is gesteund op een vervolgingsvrees wegens zijn homoseksuele geaardheid en omdat hij niet meer gelovig is.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.2. Vooreerst dient er samen met de commissaris-generaal opgemerkt te worden dat verzoeker in Nederland al sinds 2008 verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend heeft, die telkens afgewezen werden. De commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissing terecht aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beroep aantekende deze beslissingen bij de beroepsinstanties doch de beroepsinstanties de argumentatie van de Nederlandse asielinstanties bevestigden (cf. blauwe map met landeninformatie, stukken 1-3, Nederlands asieldorf). In de bestreden beslissing wordt met reden aangegeven dat aangezien de Nederlandse asielinstanties de verzoek(en) reeds uitvoerig onderzocht hebben, zich de vraag stelt waarom de Belgische asielinstanties tot een andere appreciatie van de geloofwaardigheid en de ernst van verzoekers asielmotieven zouden moeten komen.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers verklaringen opgetekend door de Nederlandse asielinstanties bovendien flagrante verschillen bevatten ten aanzien van verzoekers verklaringen op het CGVS hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De Raad kan volgende motieven bijtreeden:

“Zo verklaarde u in Nederland dat u uit Kirkuk afkomstig bent, terwijl u in België verklaarde van Erbil afkomstig te zijn (CGVS p.5, p.3). U legde in het kader van uw verzoek in België een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs en een origineel paspoort neer om aan te tonen dat u wel degelijk van Erbil afkomstig bent (CGVS p.12). U werd geconfronteerd met de verklaringen die de Nederlanders optekenden. U bevestigde dat u dit verklaarde in Nederland: men had u in Nederland immers aangeraden om niet de waarheid te vertellen aangaande uw woonplaats daar dit nefast zou zijn voor de appreciatie van uw verzoek (CGVS p.5). Uit uw Nederlands dossier blijkt dat er meermaals geargumenteed werd dat u geen documenten had ter staving van uw identiteit en afkomst, hetgeen een negatief licht wierp om de appreciatie van uw verzoek (Nederlands dossier deel 1). Het is merkwaardig dat u deze documenten dan niet neerlegde in het kader van uw verzoeken in Nederland. U heeft klaarblijkelijk doelbewust essentiële informatie achtergehouden voor het onderzoek naar uw nood aan internationale bescherming. Hoewel u meermaals de kans kreeg om deze documenten te overhandigen aan de Nederlandse asielinstanties, heeft u ze doelbewust achtergehouden. Op deze manier verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Verder moet worden gesteld dat u sinds uw komst naar Europa, dertien jaar geleden, tal van asielmotieven heeft opgeworpen, wat de ernst van de heden aangebrachte motieven danig relativeert. Zo verklaarde u in Nederland dat u problemen had met de familie van uw schoonzus omdat u samen met haar uit het land vertrokken was. Uw schoonzus zou onderweg vermist geraakt zijn en u zou door haar ouders hiervoor verantwoordelijk geacht worden (Nederlands asioldossier). In België verklaarde u dan weer dat u alleen vertrokken was (CGVS p.4). U zou het land verlaten hebben omwille van een conflict met uw familie gerelateerd aan uw homoseksuele geaardheid (CGVS p.5). Voorts liet u in Nederland optekenen dat uw broer vermoord was (CGVS p.5, Nederlands dossier deel 1). Uw broer geniet echter sinds 2009 internationale bescherming in België (CGVS p.4). U legde op meerdere punten bedrieglijke verklaringen af, hetgeen nefast is voor uw geloofwaardigheid. Deze elementen werden u allemaal ingefluisterd; het was allemaal verzonnen, zo zegt u (CGVS p.5). U heeft gedurende meer dan tien jaar verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend bij de Nederlands autoriteiten en uw asielmotieven werden na onderzoek meerdere malen als ongeloofwaardig geapprecieerd. Van een persoon die beroep doet op internationale bescherming kan er verwacht worden dat die zijn volle medewerking verleent in het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging. Dat u gedurende tien jaar de Nederlandse asielinstanties allerlei verzonnen verhalen voorgehouden heeft maar nu wel de waarheid zou vertellen, is zeer weinig aannemelijk.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België haalt u aan dat u homoseksueel bent en niet gelovig. Uw moeder zou op basis van uw gedrag in Irak een vermoeden gehad hebben dat u homoseksuele gevoelens had. Ze waarschuwde u dat de gevolgen desastreus zouden zijn wanneer uw vader en ooms hier achter zouden komen (CGVS p.7). Ook wat dit motief betreft bevatten uw verklaringen tegenstrijdigheden met uw verklaringen aangaande uw geaardheid in het kader van uw verzoek bij de Nederlandse asielinstanties, waar u dit element immers eveneens al heeft aangehaald (zie vijfde verzoek in Nederland - CGVS p.6, Nederlands asioldossier). De Nederlandse asielinstanties achtten op 6 juni 2019 uw verklaringen aangaande uw homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig. U verklaarde in België dat u echt aangetrokken bent tot mannen en niet tot vrouwen. U bent daarom nog niet gehuwd en u wees huwelijksaanzoeken af van vrouwen, hetgeen uw geaardheid moet bevestigen, zo zegt u (CGVS p.9). Het CGVS kan evenwel ook om volgende redenen geen geloof hechten aan uw verklaringen. U stelde in België dat uw homoseksuele geaardheid de reden was waarom u Irak in 2008 verliet (CGVS p.7). U zou reeds op uw vijftiende ingezien hebben dat u homoseksueel was (CGVS p.6, p.7). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties verklaarde u dan weer dat u pas na uw aankomst in Nederland, rond 2013, besepte dat u homoseksueel was (Nederlands dossier deel 2). U verklaarde in Nederland voorts dat u initieel op vrouwen viel. U had gedurende twee of drie maanden een relatie met een Turks meisje in 2009 en jullie deelden twee of drie keer het bed (Nederlands dossier deel 2). U verklaarde er voorts dat u ook wel op vrouwen viel: als er een knappe vrouw langs kwam en u kreeg de gelegenheid om er seksuele betrekkingen mee te onderhouden, zou u niet twijfelen (Nederland dossier deel 2). In België ontkende u dan weer dat u in het verleden ooit relaties onderhield met vrouwen (CGVS p.6). U stelde dat u enkel aangetrokken bent tot mannen en niet tot vrouwen (CGVS p.6). U werd geconfronteerd met uw verklaringen inzake uw relaties en intenties aangaande vrouwen opgetekend door de Nederlandse asielinstanties. U reageerde dat u in Nederland dergelijke uitspraken gedaan had, maar dat ze verkeerd geïnterpreteerd werden (CGVS p.9, p.10). Het hoeft geen betoog dat het geen interpretatiefout betreft wanneer u in het ene land verklaarde dat u wel relaties onderhield met vrouwen en dit in het andere land

ontkende. Ook op dit punt verschillen uw verklaringen in beide lidstaten op cruciale punten hetgeen uw geloofwaardigheid in ernstige mate nog verder ondergraaft.

Voorts kan u evenmin overtuigen inzake de relaties die u met mannen zou gehad hebben. U verklaarde in Nederland dat uw eerste seksuele relatie met een zekere Alan Kader was. U kende hem van in het opvangcentrum en jullie zouden gedurende anderhalf jaar een relatie gehad hebben (Nederlands dossier deel 2). Merkwaardig genoeg noemde u deze jongen niet spontaan in het kader van uw verzoek in België. U haalde enkel een relatie aan met een zekere B. K., een Turkse jongen uit Eindhoven (CGVS p.6). U werd gevraagd of u ook nog met andere mannen relaties onderhield. U noemde een Nederlandse man, F. H., en een Poolse man met de naam R.. U was bovendien niet zeker van de familienamen van deze personen (CGVS p.6). Aangezien Alan toch de eerste man was met wie u een relatie zou hebben aangeknoopt, kan er aangenomen worden dat dit een aanzienlijke impact zou gehad hebben en u deze relatie spontaan zou vermelden in het kader van uw verzoek in België. Nadat u expliciet naar de man in kwestie gevraagd werd, bevestigde u dat u ook met hem een relatie had en dit van 2009 tot 2011 (CGVS p.9). Dat u niet spontaan melding maakte van deze relatie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw beweringen omtrent uw seksualiteit en problemen.

Meer nog, klaarblijkelijk heeft u op 12 juni 2013 een aanvraag ingediend voor de overgangsregeling 'regeling langdurig verblijvende kinderen'. Deze aanvraag werd op 23 juli 2013 afgewezen (dossier Nederland). Niet onbelangrijk om aan te stippen is dat u in het kader van deze aanvraag verklaarde dat u een duurzame relatie van vier jaar met een Nederlandse vrouw had (Nederlands dossier 2). U stelt heden aan dat u dit niet kan ontkennen of bevestigen; u kan zich niet meer herinneren dat u dergelijke verklaringen heeft afgelegd (Nederlands dossier 2). Dit alles is bijzonder merkwaardig."

Verzoeker brengt geen dienstige, valabele argumenten bij ter weerlegging van voormelde pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker erkent in de eerste plaats de vastgestelde tegenstrijdigheden maar voert aan dat hij tot in België geen open kaart durfde spelen over zijn problemen en vlucht. Hij stelt dat hij door derden werd beïnvloed om de waarheid te verbergen en meent dat de verdoezeling van enkele zaken ook valt te verklaren vanuit zijn onzekerheid en beïnvloedbaarheid. Verzoeker betoogt dat hij nooit bewust de intentie had om de Nederlandse autoriteiten iets voor te liegen en benadrukt dat hij ervoor heeft gekozen om in België de volledige waarheid te vertellen.

De Raad dient echter te benadrukken dat in casu sprake is van vijf verschillende verzoeken om internationale bescherming in Nederland, dit sinds 2008. Verzoeker weet niet te overtuigen dat hij nooit bewust de intentie had om de Nederlandse autoriteiten iets voor te liegen nu hij gedurende tien jaar niet de waarheid heeft verteld in Nederland, zoals hij ook uitdrukkelijk heeft toegegeven in België (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Verzoeker haalde hierbij tal van asielmotieven aan hetgeen ook volgens de Raad de ernst van de heden aangebrachte motieven danig relativeert. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij duidelijk en op een eenduidige manier de reden(en) van zijn vlucht zou kunnen aangeven alsook wat hij precies meemaakte, en dit van bij aanvang van zijn eerste procedure om internationale bescherming.

De Raad meent dat de algemene geloofwaardigheid van de door verzoeker geuite vrees ernstig wordt ondermijnd door verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij de Nederlandse asielinstanties.

Inzake de voorgehouden homoseksuele geaardheid stipt de Raad aan dat uit het Nederlands asieldossier blijkt dat reeds in Nederland geen geloof werd gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid pas voor het eerst opwierp in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming in Nederland.

De Raad wenst hieromtrent op te merken dat rekening houdend met het mogelijke delicate, persoonlijke, karakter van een seksuele geaardheid er in concrete gevallen begrip kan opgebracht worden voor het feit dat een verzoeker dergelijk element pas zo laat opwerpt. Er dient in casu echter vastgesteld te worden dat, zoals uit het voorgaande blijkt, verzoeker meermaals verschillende asielmotieven heeft aangehaald doorheen zijn verzoeken in Nederland, hetgeen ernstig afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming mag overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag tot bescherming en dat verzoeker de nodige feiten en alle relevante elementen aanbrengt, en dit reeds vanaf het eerste verzoek, quod non in casu. Verzoekers uitleg zoals hierboven uiteengezet kan zijn gedrag niet verschonen.

Voorts wordt erop gewezen dat een aangevoerde homoseksuele geaardheid slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to

Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8).

Uit de toegevoegde stukken aangaande het Nederlands asioldossier blijkt dat naar oordeel van de Nederlandse asiel- en beroepsinstanties kon geoordeeld worden dat verzoeker geen blijk heeft gegeven van een proces van bewustwording en zelfacceptatie daar hij slechts in algemene en oppervlakkige termen en op summere wijze heeft verklaard over de wijze waarop hij homoseksuele gevoelens heeft ontwikkeld zonder inzicht te geven in het proces dat hij hierbij heeft doorgemaakt. Ook op het punt van zijn toekomstbeeld heeft verzoeker volgens de Nederlandse instanties enkel vage, summere en ontwijkende verklaringen afgelegd zodat terecht kan overwogen worden dat van hem verwacht mag worden dat hij meer en uitgebreider kan verklaren over het proces van bewustwording en zelfacceptatie dan hij heeft gedaan, mede gezien zijn land van herkomst en de intolerantie die er heerst ten opzichte van homoseksualiteit waarbij ook werd gewezen op verschillende tegenstrijdige punten.

Daarnaast beklemt de Raad de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen afgelegd in Nederland en België aangaande zijn geaardheid. Door louter te poneren dat zijn verklaringen in België de waarheid zijn en verder een deel van zijn verklaringen in Nederland te ontkennen (namelijk met betrekking tot het hebben van een seksuele relatie met een vrouw) kan verzoeker de hoger weergegeven motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet in een ander daglicht stellen.

Gelet op de vaststellingen in het Nederlands asioldossier en bij gebrek aan eensluidende, consistente verklaringen omtrent zijn geaardheid zoals hoger weergegeven besluit de Raad dat verzoeker niet weet te overtuigen van zijn homoseksuele geaardheid.

Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont, quod non in casu.

Nu verzoekers homoseksuele geaardheid niet wordt aangetoond kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar rapporten die de erbarmelijke situatie voor holebi's in Irak aantonen.

Wat betreft verzoekers vrees gelinkt aan het afzweren van zijn geloof, kan de Raad de commissaris-generaal volgen in zijn oordeel dat hij ook wat dit betreft geenszins kan overtuigen.

In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende opgemerkt:

“Op basis van uw verklaringen afgelegd bij de Nederlandse asielinstanties blijkt dat u op het moment van vertrek niet goed wist hoe u moest bidden, en het vasten lukte ook niet goed. U beschouwde zichzelf als moslim maar u wist er eigenlijk niet erg veel van (Nederlands dossier deel 2). U was 17 jaar toen u Irak verliet. De vaststelling dat u op deze leeftijd niet in staat zou zijn geweest om te bidden, doet vermoeden dat u niet uit een conservatief milieu komt, zoals u laat doorschemeren (CGVS p.10, p.11). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging bestaat gerelateerd aan uw geloofsovertuiging. Bovendien heeft u de afgelopen dertien tot veertien jaar reeds verschillende asielmotieven aangehaald die telkens ongeloofwaardig bevonden moesten worden en blijkt u doelbewust de asielinstanties te hebben willen misleiden, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. Dat u werkelijk ongelovig bent en u hieraan gelieerde problemen zou dienen te vrezen, maakt u dan ook geenszins aannemelijk.” Verzoeker laat deze correcte motieven volledig ongemoeid zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

De Raad wijst er hierbij nog volledigheidshalve op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst openlijk als atheïst zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving. Hij toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.3.4.3. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen.

Verzoeker werpt op dat de neergelegde stukken niet beoordeeld werden doch gaat hiermee voorbij aan de beoordeling van de neergelegde stukken zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

“De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De verblijfstitel van uw broer heeft betrekking op het verzoek van uw broer en werpt geen ander licht op de door u aangehaalde motieven. Elk verzoek wordt immers individueel onderzocht. Het is dan ook niet zo dat u, omwille van het statuut van uw broer, ook aanspraak dient te maken op internationale bescherming. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort zijn documenten die mogelijks uw verklaringen aangaande uw nationaliteit en identiteit ondersteunen. Deze elementen wijzigen de appreciatie van uw asielmotieven echter niet.”

De Raad meent dat de neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande appreciatie omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij ter weerlegging van deze motieven noch duidt hij enigszins aan welke overige neergelegde stukken buiten beschouwing zouden zijn gelaten.

2.3.4.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is wel degelijk rekening gehouden met zijn verklaringen dat hij afkomstig is uit Erbil en werd door de commissaris-generaal in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Erbil geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de aanvullende nota:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de

Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum. Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie.

Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EUAA COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat

Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De Raad stipt echter verder aan dat afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, er evenwel aanleiding kan zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgeworpen en in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad moet echter in navolging van de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Door te wijzen op zijn seksuele geaardheid en te betogen dat verschillende rapporten de erbarmelijke situatie aantonen voor holebi's in Irak en dat hij voortdurend zijn seksualiteit en levensstijl dient te verbergen, toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen nu reeds hierboven verzoekers homoseksuele geaardheid ongelooftwaardig werd bevonden.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het beginsel van non-refoulement dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en bijgevolg ook van de Raad in onderhavige procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet enkel uitspraak over de vraag of een verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU